

Teza: zwrot kosztów dojazdu świadka

Zwrot kosztów dojazdu świadka przewiduje zwrot kosztów dojazdu z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności postępowania na wezwanie sądu, w wysokości rzeczywiście poniesionych racjonalnych i celowych kosztów pojazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu – art. 618 a §1 k.p.k.

Sygn. akt WO-165/18

POSTANOWIENIE

z dnia 30 stycznia 2019 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Marek Hamerlik

Sędziowie: S WSD Teresa Famulska, S WSD Jolanta Ruszczak - sprawozdawca

Protokolant: Aneta Stefańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2019 r.

zażalenia M. W. na zarządzenie Przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2018 r. w sprawie Sygn. akt D 50/18 w przedmiocie przyznania świadkowi zwrotu kosztów podróży stawiennictwa na rozprawę w dniu 20 sierpnia 2018 r.

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

zmienia zarządzenie Przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2018 r. w sprawie Sygn. akt D 50/18 w ten sposób że:

„przyznaje świadkowi M. W. zwrot kosztów podróży stawiennictwa na rozprawę w dniu 20 sierpnia 2018 r. w kwocie 359,39 zł.”

Sygn. akt WO-165/18

UZASADNIENIE

Świadek M. W. na wezwanie Sądu Okręgowego Okręgowej Izby Radców Prawnych stawiał się na rozprawę wyznaczoną na dzień 20 sierpnia 2018 r. W tym samym dniu złożył wniosek o zwrot kosztów dojazdu z Olsztyna do Warszawy i z powrotem (430 km). We wniosku wskazał, iż podróż odbył samochodem osobowym marki B. Nr rej. (...) o poj. 1995,00 cm³.

Przewodniczący Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie przyznał świadkowi zwrot kosztów podróży w kwocie 175,44 zł. W uzasadnieniu do zarządzenia Przewodniczący podał, iż kwota 175,44 zł wynika z średniego zużycia paliwa wyliczonego na podstawie danych dostępnych w Internecie (81/100 km) oraz kosztów 1 litra paliwa 5,1 zł. 430 km to zużycie 34 litrów paliwa (4,3 x 81 x 5,1zł = 175,44).

Zażalenie na w/w zarządzenie złożył w dniu 4 września 2018 r. M. W.. Skarżący podniósł zarzut obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 618a § 1 kodeksu postępowania karnego poprzez dokonanie błędnej jego wykładni

polegającej na uznaniu, że na zwrot kosztów podróży w wysokości rzeczywiście poniesionych racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem wlicza się jedynie średnie zużycie paliwa dla samochodu B., którym podróżował świadek, podczas gdy powinny one obejmować również koszty eksploatacji pojazdu.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyznanie mu zwrotu kosztów podróży w oparciu o § 2 pkt. 1, lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny - zwany dalej „sądem odwoławczym” rozpatrując zażalenie skarżącego na wysokość zwrotu kosztów podróży uznał je za zasadne.

W ocenie sądu odwoławczego doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 618a k.p.k.

Zgodnie z art. 74¹ pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Zwrot kosztów podróży świadka reguluje art. 618 a k.p.k. przewidujący zwrot kosztów dojazdu świadka z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności postępowania na wezwanie sądu, w wysokości rzeczywiście poniesionych racjonalnych i celowych kosztów pojazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. W § 2 niniejszego artykułu ustawodawca przewidział górną granicę zwrotu należności kosztów dojazdu świadka do miejsca wykonywania czynności procesowych. Granicę tę stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, którą zgodnie z § 3 ust. 1-4 rozporządzenie z dnia 29 stycznia 2013 r. Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 167 ze zm.) stanowi iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za kilometr przebiegu określany w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz.58). Zgodnie z § 2 pkt. 1 lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271) dla samochodów osobowych o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ przyjmuje się stawkę 0,8358 zł za 1 km przebiegu pojazdu.

Zdaniem sądu odwoławczego skarżącemu przysługuje zwrot kosztów podróży w wysokości 430 km x 0,8358 zł = 359,39 zł. Ponadto sąd odwoławczy wskazuje, iż taka kwota została naliczona skarżącemu za stawiennictwo świadka w dniu 23 marca 2018 r. na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego - Zarządzenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 28 marca 2018 r. w sprawie przyznania zwrotu kosztów podróży (karta 49 akt sprawy).

Wobec powyższego, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) sąd odwoławczy orzekł jak na wstępie.